

Sygn. akt I C 228/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Mirosław Chojnacki

Protokolant: st. sek. sąd. Dorota Bartoszevska

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2016 roku w Zduńskiej Woli

na rozprawie

sprawy z powództwa **T. P.**

przeciwko **(...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.**

o zapłatę

1. oddała powództwo.

2. zasądza od T. P. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę 2.417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 228/16

UZASADNIENIE

Powód T. P. w pozwie z dnia 26 lutego 2016 roku żądał zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwoty 5.743,71 zł, w tym kwoty 743,71 zł tytułem odszkodowania i 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia – obu kwot z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Powód żądał także zasądzenia od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Na rozprawie z dnia 27 kwietnia 2016 roku powód cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 300 zł tytułem odszkodowania. Powód wskazał, że z mocy wyroku sądowego był dłużnikiem pozwanego i jako dłużnik spełnił świadczenie na rachunek bankowy pozwanego. Przekazane przez powoda pieniądze zostały mu jednak zwrócone przez bank prowadzący rachunek pozwanego. Powód wskazywał, że późniejsza egzekucja pozwanego była niecelowa, wobec wcześniejszego spełnienia świadczenia przez powoda na rachunek bankowy wierzyciela. Na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2016 roku, powód nie kwestionował już tego, że rachunek bankowy na który jako dłużnik spełnił świadczenie nie był rachunkiem bankowym pozwanego jako jego wierzyciela, podnosił jednak, że pozwany jako wierzyciel wszczął przeciwko niemu egzekucję kierując ją od razu do trzech rachunków bankowych wbrew dyspozycji art. 799 k.p.c., czym naraził powoda na utratę przez powoda dobrego imienia wobec banków i instytucji finansowych, w tym leasingodawców i nadszarpnięcia jego dobrej opinii i wiarygodności kredytowej. W konsekwencji np. (...) SA poinformował powoda o zablokowaniu karty BP oraz obniżeniu limitu na karcie do 1 zł.

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. żądała oddalenia powództwa i zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2016 roku Sąd umorzył postępowanie w zakresie cofniętego powództwa.

Sąd ustalił:

Powód T. P. i pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. współpracowali gospodarczo w 2013 roku. Między stronami dochodziło wówczas do bezgotówkowych rozliczeń finansowych. Na tle zapłaty za świadczone przez powoda pozwanemu usługi powstał między stronami spór, który skutkował procesem sądowym o zapłatę. Sąd Rejonowy w Sieradzu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 54.120 zł z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. Na skutek apelacji pozwanego Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 25 września 2015 roku obniżył zasądzoną kwotę do 24.600 zł, zmienił rozstrzygnięcie o kosztach procesu za pierwszą instancję – zasądzając tu od pozwanego kwotę 900,73 zł oraz zasądził od powoda kwotę 1.639,92 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego (**okoliczności bezsporne**).

W dniu 16 października 2015 roku pozwany uiścił na rzecz powoda koszty postępowania sądowego za pierwszą instancję w wysokości 900,73 zł. Kwota ta uiszczona została przekazem pocztowym na rachunek powoda. W dniu 3 listopada 2015 roku powód na rachunek z którego przesłana została mu wcześniej kwota 900,73 zł, dokonał wpłaty kwoty 1.639,92 zł. W dniu 18 listopada 2015 roku kwota ta została mu zwrócona przez operatora pocztowego.

(potwierdzenia dokonanych wpłat i zwrotu – k. 10-12)

W dniu 26 stycznia 2016 roku pozwany wszczął przeciwko powodowi egzekucję prowadzoną przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zduńskiej Woli J. K. w sprawie Km 187/16. Pozwany egzekwował w/w należność w wysokości 1.639,92 zł żądając skierowania egzekucji do nieruchomości, ruchomości, rachunków bankowych oraz wierzytelności. We wniosku egzekucyjnym

wskazany został rachunek powoda jako dłużnika w Banku (...) SA we W.. Pozwany jako wierzyciel żądał również poszukiwania majątku dłużnika w oparciu o art. 797¹ k.p.c. W tym samym dniu komornik sądowy dokonał zajęcia rachunków bankowych, kierując zajęcie m.in. do Banku (...) SA we W. (doręczone w dniu 2 lutego 2016 roku), (...) Banku SA w W. (doręczone w dniu 29 stycznia 2016 roku, (...) SA w W. (doręczone w dniu 1 lutego 2016 roku). Wobec wyegzekwowania należności z rachunku bankowego dłużnika w Banku (...) SA, pismami z dnia 4 lutego 2016 roku komornik sądowy odwołał zajęcia wszystkich rachunków bankowych. W dniu 5 lutego 2016 roku komornik sądowy ustalił koszty egzekucyjne w wysokości 353,71 zł, obciążając nimi dłużnika.

(dokumenty w załączeniowych aktach Km 187/16)

Sąd zważył:

Powództwo jako niezasadne podlega oddaleniu.

Sąd nie wyklucza co do zasady możliwości dochodzenia przez pokrzywdzonego roszczeń odszkodowawczych opartych na bezprawnym naruszeniu dyspozycji art. 799 w zw. z art. 415 i 416 k.c., poprzez celowe i świadome zastosowanie najbardziej uciążliwego sposobu przeprowadzenia przez wierzyciela egzekucji komorniczej. Dotyczy to zarówno roszczeń stricte odszkodowawczych jak i roszczeń o zadośćuczynienie opartych na art. 448 w zw. z art. 24 k.c. Konieczne jest jednak wykazanie w konkretnym przypadku wszystkich przesłanek odpowiedzialności deliktowej. Powinności tej powód nie sprostął na gruncie obecnego procesu, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 6 i art. 232 k.p.c.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że wbrew początkowym twierdzeniom powoda, celowa była egzekucja wszczęta przez pozwanego w celu zaspokojenia świadczenia zasądzonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi wydanym w sprawie XIII Ga 347/15, a prowadzona przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zduńskiej Woli J. K. sygn. akt Km 187/16. Wyrok zasądzający świadczenie był prawomocny w dniu 25 września 2015 roku. Powód podjął kroki w celu wykonania zasądzonego świadczenia dopiero w dniu 3 listopada 2015 roku, przesyłając kwotę 1.639,92 zł na rachunek bankowy z którego pozwany spełnił swoje świadczenie względem pozwanego. Rachunek ten nie był rachunkiem pozwanego, tylko rachunkiem urzędu pocztowego. Powód miał możliwość powzięcia o tym wiadomości z samej już treści wcześniejszego przelewu pozwanego (k. 11). Mimo że powód powziął wiadomość o tym, że przesłane przez niego pieniądze zostały mu zwrócone w dniu 18 listopada 2015 roku, to w żaden sposób nie starał

się wyjaśnić zaistniałej sytuacji. Wbrew twierdzeniom powoda, to nie pozwany miał czuwać nad tym, aby zasądzone od powoda świadczenie zostało spełnione. Zachowanie powoda jest tym bardziej zastanawiające, w sytuacji gdy strony współpracowały wcześniej finansowa i rozliczały się bezgotówkowo – powód posiadał więc rachunek pozwanego, mimo to nie skorzystał z niego. Egzekucja w sprawie Km 187/16 wszczęta zaś została dopiero po upływie dwóch miesięcy od otrzymanego przez powoda zwrotu kwoty 1.632,92 zł. W zaistniałej sytuacji trudno dopatrywać się nie tylko bezprawności zachowania się pozwanego, ale nawet jakiegokolwiek nieprawidłowości po stronie pozwanego.

Powód ostatecznie ciężar gatunkowy okoliczności faktycznych uzasadniających jego żądanie w świetle wykazania bezprawności zachowania się pozwanego, przerzucił z twierdzeń odnośnie celowego wprowadzenia go przez pozwanego w błąd co do właściwego rachunku bankowego, na twierdzenia o skierowaniu egzekucji do trzech rachunków bankowych powoda jako dłużnika. Dokumenty zawarte w aktach egzekucyjnych Km 187/16, z których sąd przeprowadził dowód w terminie publikacji orzeczenia, nie potwierdzają jednak tych zarzutów. We wniosku egzekucyjnym wierzyciel wskazał tylko jeden rachunek bankowy powoda jako dłużnika, zlecając jednocześnie komornikowi poszukiwanie majątku dłużnika w oparciu o art. 797¹ k.p.c. Sąd w oparciu o treść dokumentów z akt egzekucyjnych nie znalazł podstaw do ustalenia bezprawności zachowania się pozwanego (organu pozwanego – art. 416 k.c.) w rozumieniu przesłanki winy wymaganej treścią art. 415 k.c. To że doszło do egzekucji wynikało z zaniechania samego powoda, który przez dwa miesiące liczone od 18 listopada 2015 roku nie podjął żadnych działań zmierzających do spełnienia zasądzonego od niego na rzecz pozwanego świadczenia. Powód jako prowadzący własną działalność gospodarczą, mając przecież wiedzę o ilości posiadanych przez siebie rachunków, mając wiedzę odnośnie łączących go umów leasingowych, przez swoje świadome zaniechanie naraża się na egzekucję komorniczą. Sam zaś fakt skorzystania przez wierzyciela z egzekucji komorniczej nie może być traktowany jako działanie bezprawne oraz naruszające dobre imię powoda.

Niezależnie od powyższego w ocenie sądu powód nie udowodnił w żadnym zakresie, zaistnienia po swojej stronie szkody uzasadniającej zasądzenie odszkodowania lub zadośćuczynienia. W zakresie odszkodowania powód ograniczył się do żądania zwrotu kosztów egzekucyjnych i prowizji bankowych, którymi został obciążony wskutek prowadzonej egzekucji komorniczej. Egzekucja była celowa. Koszty komornicze podlegały rozliczeniu i ustaleniu jedynie w postępowaniu egzekucyjnym i obecnie nie jest możliwa jest weryfikacja. Pozostałe koszty bankowe miały związek z celową egzekucją komorniczą i nie wykroczyły poza typowe koszty prowizyjne, jakie zaistniały w związku z tokiem celowej egzekucji komorniczej.

W zakresie zadośćuczynienia w oparciu o art. 448 w zw. z art. 24 § 1 k.c. również podkreślić należy, że krzywda powoda została jedynie zasygnalizowana ale nie udowodniona. Powód ograniczył się do zawarcia w pozwie opisu swojej krzywdy w postaci naruszenia jego dobrego imienia. Zdaniem powoda egzekucja komornicza skutkowało tym, że w odbiorze kontrahentów i instytucji finansowych jest osobą niewiarygodną – proces ten będzie długotrwały i najpewniej reperkusje działań pozwanego miną w przyszłości po upływie kilku najbliższych lat. Powód wskazał tu także, że skutkiem egzekucji komorniczej było zablokowanie mu dostępu do karty BP oraz zmiana procedur związanych z bieżącym regulowaniem zobowiązań. Blokada paliowej karty BP została wykazana poprzez załączenie do pozwu emaila z informacją od (...) SA, przesłana już zresztą powodowi po uchyleniu zajęcia firmowego rachunku bankowego w (...) Bank SA. Zauważyć należy, że była to jedynie czasowa blokada karty BP. Powód nie wykazał zaś ile ona trwała, nie wskazał jak i czy w ogóle rzutowała ona na prowadzenie działalności gospodarczej, czy w ogóle na życie powoda. Powód nie wykazał nawet w jaki sposób korzystał wcześniej z niniejszej karty. W żaden sposób nie udowodnione zostały również zawarte w pozwie twierdzenia o zmianie przez banki względem powoda procedur związanych z bieżącym regulowaniem zobowiązań. Powód mimo wezwania go pod rygorem pominięcia zeznań, nie stawiał się na terminie rozprawy z dnia 13 kwietnia 2016 roku celem wyjaśnienia co kryje się pod hasłem zmiany tychże procedur. Powód nie wyjaśnił też jak subiektywnie, ale jednak przez pryzmat obiektywnych kryteriów, odczuł utratę swojego dobrego imienia wskutek wszczęcia przeciwko niemu egzekucji komorniczej. Na tą okoliczność nie zostały też przedstawione jakiegokolwiek dowody w postaci zaświadczeń z banków (np. w sprawie zmiany zasad prowadzenia rachunku bankowego, wymogiem przedstawienia przez powoda dodatkowych zabezpieczeń dokonywanych z bankiem transakcji czy wypowiedzeniem rachunku bankowego z powodu wszczętej egzekucji

sugerującej ewentualną niewypłacalność powoda), jak i żadne inne dowody. Tym samym powód nie udowodnił, że zachowanie pozwanego skutkowało naruszeniem jego dobra osobistego w postaci naruszenia dobrego imienia powoda na płaszczyźnie utraty wiarygodności w oczach instytucji finansowych.

Mając na względzie wynik procesu, o jego kosztach sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 98 k.p.c. obciążając nimi przegrywającego sprawę powoda.